

цитѣ сж навели глави, мжжетѣ стискатѣ зжби и мълчатѣ. Защо въ таквозѣ усилно време криешѣ себе си, Господи? Защо?“.

Минаватѣ тѣй часове. Развидѣлява се, прозорецѣтъ става червенѣ — слѣнце изгрѣва. Вълкадинѣ става, подкарва предѣ себе си кравата и излиза вѣнѣ отѣ село. Горе на баира той сѣда подѣ брѣста, гледа отсамѣ, гледа отвждѣ границата и мислитѣ му се нижатѣ безѣ спирѣ, безѣ край.

Десетина дни по-късно Милена пакѣ дойде. Като я посрещна Кждра, каквато мждра и замислена бѣше, разбра, че нѣма да чуе нѣщо добро.

— Каза ли на тейка? Какво рече?

— Ухѣ, Миленке. Да продумаше баремѣ, че ако не каже добро, зло да каже. А човѣка си заключилѣ устата и мълчи. Казахѣ му, казахѣ му азѣ всичко. Ей-на, даде ми туй...

Тя развѣрза единѣ вжзелѣ, свѣтнаха златни пари: три по-едри махмудии и дваисетина рубета.

— Дай ги, кай, на Милена. Давамѣ ѣ прошка. Нека прави каквото Господѣ я е научилѣ.

— Друго не каза ли?

— Толкозѣ каза. И туй сж всичкитѣ му думи, що сѣмѣ чула отѣ него отѣ година насамѣ.

Милена не взе паритѣ. Остави вжзела на земята.